

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

กลางของนรกอเวจี

ก่อนจึงหัน

นักภวานาเราไม่ว่าพระว่าฆราวาสที่ตั้งหน้าตั้งตามาอบรม การขบการฉันไม่ได้ ลำบากนะ พวกนักภวานานี้กินง่ายนอนง่ายอยู่ง่ายมากทีเดียว ถ้าเหลือเฟือมันเป็นหมู ขึ้นเขียง นี่หลวงตาเคยผ่านมามากอย่างโชคโชค เพราะฉะนั้นการพูดจึงอาจหาญทุกอย่างใน สิ่งที่ผ่านมาแล้ว ไม่สะทกสะท้านว่าจะผิดไป เพราะฉะนั้นการสงเคราะห์พระเถระนี้ถ้า เกี่ยวกับอาหาร สงสารก็สงสาร ครั้นให้ไปแล้วก็เสียอีกทางหนึ่ง ให้มาก ๆ เสียทางหนึ่ง ทั้งจะให้ทั้งจะลุดคั้นนะ คือถ้าให้มากนอนไม่รู้จักตื่น ชี้เกียดชี้คร้านมาก เราเคยเป็น แล้ว ให้มันหิว ๆ โหย ๆ ให้พอร่องท้องพออยู่ได้ ๆ ภวานานี้ติดผิง ๆ เคยมาแล้วนะ

เพราะฉะนั้นเวลาเอาอะไรไปถวายพระวัดนั้นวัดนี้ เราจึงไม่ค่อยเสริมอะไรมากนัก สำหรับเรานะ อันหนึ่งสงสาร ถ้าให้ไปแล้วก็เสียอันหนึ่งไม่ทราบจะทำยังไง นี่พูดให้ ฟัง นักปฏิบัติเรื่องการกินนี้สำคัญมากสำหรับทางด้านภวานา ถ้าอาหารการกินดิบ ๆ ดิ ๆ ยิ่งผิด ๆ มัน ๆ ด้วยแล้ว โอ้ย หมูขึ้นเขียงไม่ยอมลงนะ เพราะฉะนั้นการขบการฉัน ของพระกรรมฐานท่านจึงบอกว่า อาหารสัปปายะ ให้หาเลือกที่สบาย ๆ คือสบายการ ภวานา การฉันพออยู่ได้ไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นพอ เหลือเฟือกว่านั้นไม่ได้การภวานาไม่ ก้าวหน้า

ให้จำเอานะ พระทั้งหลายที่มานี้หลังไหลมาทุกวัน ๆ แล้วมากขึ้นทุกวัน ให้ สังเกต นี่วันนี้อธิบายให้ฟังถึงเรื่องพระกรรมฐานเรากับด้านภวานา อาหารที่เหลือเฟือนี่ เป็นข้าศึกต่อการภวานามาก อุด ๆ อยาก ๆ ขาด ๆ แคลน ๆ นั่นดีที่สุดใน พอดูอย่างนี้ เราก็ระลึกได้ เราลงมาจากภูเข เป็นวันที่จะฉันแล้วก็ลงไปบิณฑบาตบ้านเขา เขาย้าย บ้านมาอยู่ใหม่ เขามาตั้งทับไว้สองฟากทาง เราก็ไปบิณฑบาตบ้านนี้แหละ ที่เขามาอยู่ดู เหมือนสี่ห้าหลังคาเรือน ไปบิณฑบาตทางไปนี่เขามาตั้งทับไว้ข้าง ๆ ทาง เพราะเขายัง ไม่ได้ทำอะไร ๆ เลย เขาฟังย้ายมาอยู่ มาตั้งทับกัน

เราบิณฑบาตไปทางโน้นกลับมา พอมาถึงบ้านสุดท้ายนี้ อีตาคนหนึ่ง ถึงใจเรา เหมือนกันนะ พอมา เป็นยังไงละบิณฑบาตได้อะไรบ้างไหมละ ไหนขอดูบาตร ปูบปั๊บ มาดูบาตร ว้ายตายขึ้นทันทีเลย ร้องโก๊ก จะให้ท่านฉันอะไร ข้าวก็สองสามปิ่นแล้วไม่มี อาหารสักชิ้นหนึ่ง ธิบ ๆ เดียวนี้ โอ้ย ไล่ลูกไล่หลาน เอ้า สู้จัดการตำพริกอะไรเดี๋ยวนี้ แกเป็นคนควบคุมปูบปั๊บ ๆ ครกเขาก็อยู่ ทับเขาก็อยู่นี่ เป็นทางบุกป่าไป ปูบปั๊บแก่ก็

จัดนั้นจัดนี้ใส่นั้นใส่นี้ ฟาดเอาปลาร้าดิบมาใส่ ก็เห็นอยู่ ไปตักปลาร้าในไห่นั้นนะ แยกไป ตักปุ๊บปั๊บ ๆ ใส่ครกตำ

อ้าว กูแล้วเท่านั้นละ คือเราเอาน้ำใจ เข้าใจไหม เราก็ยืนอยู่นั้นแหละ พอตักปุ๊บ ปั๊บใสแล้วห่อปุ๊บปั๊บ ๆ ใส่บาตร มันต้องอย่างนี้ถึงค่อยยังชั่วหน่อย กินแต่ข้าวเปล่า ๆ มันได้เรื่องอะไร ผู้เฒ่าดีใจมากนะ เราก็รู้แล้ว พอไปถึงถ้าก็เอาออกวาง ก็เห็นอยู่นี่ปลา ร้าดิบ ตักใส่ผสมกับพริกกับอะไร เรียกว่าตำแจ่ว เอาปลาร้าดิบใส่ เราก็เอาออกไปวาง ไม่กิน กินข้าวเปล่า ๆ นั้นแหละ เอาหัวใจคน เข้าใจไหม เอาน้ำใจ พูดเท่านั้นละ จำทุกคนนะพระเถรเรา นี่เราพูดเอกเทศเท่านั้นนะ ที่ผ่านมานี้แทบทั้งนั้น ๆ ก่อนที่จะได้ธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ เราไม่ได้มาแบบเหลือเฟือนะ แบบรอดเป็นรอดตาย สมบูรณ์แบบที่สุดเลย จึงกล้าพูดได้ทุกอย่าง ความเพียรนี้พูดยากนะ พูดให้ใครฟังไม่ อยากมีใครเชื่อ แต่เราทำอย่างนั้นจะให้ว่ายังไง เอาละพอ เตียวพระหิวข้าวจะมาโจมตีเราอีก

หลังจันทัน

วันที่ ๑๑ เมื่อวานทองคำได้ ๒๖ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๕๕ ดอลลาร์ ขึ้นทุกวันได้ทุกวัน ไม่มีลงมีแต่ขึ้นเรื่อย (มาจากอเมริกาอะ) ได้อะไรมาฝาก (ถวาย ๑๐๐ ดอลลาร์) ได้ดอลลาร์จากอเมริกามาฝากนั้นถูกต้องดี ตั้ง ๑๐๐ ของเล่นเมื่อไร ๑๐๐ ดอลลาร์มันเท่ากับเงินไทยเท่าไร (๔,๓๐๐ อะ) เตียวนี้มันยืนอยู่ ๔๓ บาทกว่า นี่ยืนมานานแล้วนะ ที่เราร้องโก๊กที่แรกมันขึ้นถึง ๕๖ บาท จากนั้นก็ขึ้นเวทีเลย เขาพรรณนาหลายเรื่องหลายราว ติดหนีติดสินอะไรต่ออะไร รวมกันแล้วดอลลาร์เขาเหยียบเราสักตั้งเท่าไร เมืองไทยไม่ได้ขาดบาทขาดตาตั้งเพียง ๕๐ สตางค์นี่นะ มันขาดมากกว่านั้น ๕๖ บาทกว่าต่อดอลลาร์เขานี้ว่าไง เมืองไทยเรามันยังไม่เหลือ ๕๐ สตางค์นี่นะ ทำยังไงกัน นั่นเรื่องราวมันที่จะเริ่ม

อะไรเหยียบเข้า ๆ ยังไงกันนี้ มีแต่ความเดือดร้อนทุกแห่งทุกหน ได้ยินได้ฟังสัมผัสสัมพันธ์เรื่องอะไร ๆ มีแต่ผลลบ ๆ เหตุที่จะให้กระเทือนใจมากนะ แล้วก็มาดอลลาร์นี้สำคัญ เพราะติดหนี้เขา ลูกศิษย์เขามาเล่าให้ฟัง คือเขาไปเอารายละเอียดมาเมืองไทยเราทั้งหมด ๖๒ ล้านคน ติดหนีเขาคนละเท่านั้น ๆ นี่ก็กระเทือนมาก จากนั้นก็ ๕๖-๕๗ บาทต่อดอลลาร์ไปอีก มันอยู่ได้กินได้ยังไงพวกเรานี้ล่ะ มันอดคิดไม่ได้นะ ถึงขนาดร้องโก๊ก เราบวชมาก็ไม่เคยสะดุดใจแรงอย่างนั้น ถึงขนาดร้องโก๊ก สะดุดใจแรงนะ ทำยังไง อยู่กันยังไงกินกันยังไง จะไม่คิดอ่านเหอ จะพาให้จมทั้งนั้นหรือนี้ จากนั้นก็เริ่มเรื่อยมาละ

พอดีปฐมฤกษ์ก็คือคุณสันติ กำลังร้องไห้กัน ๆ นี่ทำยังไงกัน ๆ พอดีคุณสันติก็เอาดอลลาร์มา ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ เรายังจำได้ไม่ลืม นี่เป็นปฐมฤกษ์ที่เราจะได้ก้าวออกช่วยพี่น้องชาวไทยเรา เพราะกำลังหมุนตัว ๆ ร้องไห้ ๆ อยู่แล้ว หาทางออกไม่ได้ ก็พอดี ๒,๕๐๐ ดอลลาร์นี้มาเปิดประตูให้ก็ผิงเลยออก เอาละที่นี่ ตั้งแต่นั้นต่อไปเราจะได้พาพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติ อันนี้เป็นปฐมฤกษ์ ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ วางั้นเลย จากนั้นก็ประกาศเลย เริ่มแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้

ดอลลาร์เราดูมัน ๕ ล้านกว่าแล้วนะ มันน่าจะถึง ๖ ล้านหรือไง จวน ๖ ล้าน พุดเฉย ๆ ไม่ได้ดูบัญชี ตอนที่เราไปกรุงเทพนี่ก็ได้ล้านแล้ว ที่เข้าไม่ได้ต้องรอนั้นนะ จากนั้นมาก็ได้เรื่อย ๆ อยู่อย่างนี้ ไม่มากมันก็ได้เรื่อย ๆ อย่างนี้ ตะกี้ก็ร้อยแล้ว ก็ได้ไปทุกวัน ๆ ดอลลาร์เราก็ได้ถึง ๕ ล้านแล้วเวลานี้ ดอลลาร์ก็ตั้งที่ได้เรียนให้ทราบนี่ที่เข้าไปก็เข้าไป ที่รอก็รออยู่นี้ อะไร ๆ เข้าไปไปรออยู่ปากคอก ถ้าเข้าคอกก็เกลไถลออกไปอย่างนั้นนะ

โธ่ เราสลดสังเวชนะเมืองไทยเรา ทำไมผู้เป็นใหญ่เป็นโตจึงเป็นใหญ่เป็นโตทางยักษ์ทางผีกินชาติบ้านเมือง มันยังง้าย.. หัวใจมันเป็นอย่างนี้ เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ หรือถามแล้วก็ไม่รู้ ก็เราถามไปทางอากาศ ไม่ได้ถามจ้อกับปากกับตากัน ไม่ได้พูดกัน เราอยากถามว่าอย่างนั้น ทำไมมันใจจิตใจจางนัก โห จิตใจนี้สกปรกเอามากนะ ได้มาเท่าไร ก็กวาดเข้ามา ๆ ได้เท่าไรไม่พอ มีแต่ความโลภมีแต่ความอยากได้ ตื่นทุกอย่างได้เท่าไรยังเป็นบ้าได้อำนาจจนหน้าด้าน มันพิลึกจริง ๆ นะ

เรื่องกิเลสเข้าช่องไหนมันไม่มีอายใครนะ ใครจะตำหนิติเตียนอะไรก็ตาม มันจะไม่ตอบไม่โต้้นะ พวกหน้าด้านพวกที่หยาบที่สุด ถ้าพูดถึงเรื่องยมบาลเราก็สงสัยยมบาลจะรับเข้าบัญชีหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ ถ้าเราเป็นยมบาลนี่ปิดออกนอกบัญชีไปลงแม่น้ำโขงเลย ไม่ให้มันเข้าบัญชีนรกละนะ มันจะไปตีพวกสัตว์นรกแตกด้วยกันอีก มันอยู่ในเมืองไทยมันก็ตีเมืองไทย กำลังเมืองไทยจะแตกเวลานี้ ด้วยอำนาจแห่งความโลภ ความเห็นแก่ได้ ด้วยอำนาจแห่งบ้ายศ บ้าอำนาจ จนลืมนั่นนะ เป็นบ้าอำนาจ

ดูเอาซิ ดูเมืองไทยเราดูที่ไหน พวกบ้าอำนาจนี่จนลืมนี่ลืมนั่น ลืมคนทั้งประเทศ มันรู้เนื้อรู้ตัวเมื่อไร บ้าอำนาจ โธ่ เราพูดแล้วสลดสังเวชนะ ทำไมมันถึงหาเอานักหนามนุษย์เรา ได้เท่าไรก็ไม่พอ ๆ แล้วบ้านเมืองก็จะจมลง ๆ ไม่มองดูใครเลย มองดูแต่พุงเจ้าของ ๆ ตลอดเวลา เราพูดจริง ๆ นะ พูดด้วยความสลดสังเวชจริง ๆ เราไม่ได้พูดธรรมดา

เพราะการแนะนำสั่งสอนดูว่ากล่าว ตำหนิติเตียนใครก็ตาม เราไม่มีเรื่องที่จะไปอิจฉาบังเบียดโกรธแค้นให้ผู้ใดเลย เราพูดตามหลักความจริง เรื่องผิดเรื่องถูก เรื่อง

บุคคล เรื่องสัตว์ที่ผิดที่ถูก แม้แต่หมาวิ่งแกกันเรายังตบยังตีมัน นี่คนไม่ใช่รังแกกันนะ มันบีบมันบังคับกัน หน้าด้าน ๆ ใครจะตำหนิติเตียนจะออกทางหนังสือพงหนังสือพิมพ์อะไรออก ออกไปเถอะ มันอยากจะโฆษณาด้วยซ้ำไปว่า ให้สื่อยกโคตรมาออก หนังสือพิมพ์ประกาศความไม่ดีของกู ตำหนิติเตียนกู ให้สื่อยกโคตรสูมาตำหนิ กูไม่ฟังสุละ กูจะกลืนสูทำเดี่ยว ไปอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี กูมีแต่จะกลืนทำเดี่ยว กูไม่ฟังเสียง

ใครจะตำหนิติเตียนไม่ได้ประโยชน์อะไร หนังสือพิมพ์ออกอย่างนั้น ๆ ตำหนิอย่างนั้นตำหนิอย่างนี้ เขาเฉย พวกเปรตพวกผี พวกมหาภัยต่อชาติบ้านเมืองนี้เฉยนะ แต่มีน้ำมันไม่ถอย มันกว่ามันกำมันกวาดเข้ามาตลอด ๆ มันความอยู่ทั้งใต้ดินเหนือดินพวกเปรตพวกผีนี้ มันของเล่นเมื่อไร ชาติไทยเรามันจะจมได้เพราะพวกนี้ พวกนรกแตกนี่นะ พระพุทธเจ้าก็สลดสังเวชมากนะ แต่เราตัวเท่าหนูก็อดสลดสังเวชไม่ได้นะ เพราะสิ่งที่เรารับกันมันมีอยู่

บาปมี บุญมี ใ้ผู้ที่ไม่มองบาปมองบุญนี้ซิ ที่มันจะไปโดนเอาตรงที่มันไม่มองนั้นแหละ มันมีอยู่นี้จะว่าไง ศาสดาองค์เอก นับพระพุทธเจ้านับได้จบสิ้นเมื่อไร พระพุทธเจ้าที่มาอุบัติในโลกนี้ นี่ก็จะเป็นความจริง เรียกว่าล้านเปอร์เซ็นต์ไปเลย ไม่มีบกพร่องแม้แต่เม็ดหินเม็ดทราย ว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า มาตั้งแต่กับไหนกัลป์ใดจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ มีจำนวนสักเท่าไร จึงบอกได้ว่าเอาน้ำมหาสมุทรมานับเป็นหยด หยดหนึ่งเท่ากับพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง อุบัติขึ้นมา ๆ เราสามารถนับหยดน้ำในมหาสมุทรได้ไหม เอา เทียบกันตรงนี้

ที่อื่นเทียบไม่ได้ เพราะพระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้ในสามแดนโลกธาตุพุตง่าย ๆ ก็มาตรัสรู้ในแดนมนุษย์เรานี้แหละ รวมแล้วนะ มีมากกว่าน้ำมหาสมุทร แล้วหยดน้ำมหาสมุทรใครจะไปนับได้ไหม หยดน้ำมหาสมุทร แต่ละหยด ๆ เท่ากับพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ที่มาตรัสรู้สอนโลก เป็นธรรมยืนยันมาพร้อมเลยนะ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ยืนยันความจริงทุกสิ่งทุกอย่างมาสอนโลก ว่าบาปมี บุญมี นรกสวรรค์มี พรหมโลก ตลอดเปรตผีสัตว์ประเภทต่าง ๆ สัตว์ทั้งหลายอยู่ด้วยอำนาจแห่งกรรมของตัว ไปดีไปชั่วไปด้วยอำนาจแห่งกรรมของตัวนี้สอนแบบเดียวกันหมด เห็นอย่างเดียวกันหมด ตรัสรู้ทั้งนั้นนะ พระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านตรัสรู้สิ่งเหล่านี้

ตรัสรู้คือรู้สิ่งที่รู้ที่มีอยู่ทั้งหลาย ไม่ได้มาพูดแบบงู ๆ ปลา ๆ ลม ๆ แล้ง ๆ นะ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่ว่าเท่ากับหยดน้ำในมหาสมุทร มากไหมพระพุทธเจ้า น้ำในมหาสมุทรยังน้อยไปนะ แต่เอาอะไรมาเทียบไม่ได้ เทียบได้เพียงมหาสมุทร พอใกล้เคียงกันกับพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่มาอุบัติในโลกธาตุอันนี้ เฉพาะรวมแล้วเรียกว่ามาแดนมนุษย์

พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แดนมนุษย์ทั้งนั้น นับชี่ หนึ่ง สอง สาม ไป เท่ากับเรานับ หยดน้ำในมหาสมุทร นับได้ไหม ใครจะมานับ ใครจะกล่าวหาญไปนับ นั้นละจะนับพระพุทธเจ้า หนึ่งองค์ สององค์ สามองค์ แบบเดียวกัน ยิ่งมากยิ่งขึ้นกว่าน้ำในมหาสมุทรอีก เป็นยังงถึงว่าอย่างนั้น ก็กับก็กลับ ใครรู้ต้นรู้ปลายของกับก็กลับนี้เมื่อไร อุบัติมาตลอด ๆ เป็นธรรมชาติที่เป็นเครื่องต้านทานกันมาตลอด โดยหลักธรรมชาติเหมือนกัน เพราะกิเลสก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ธรรมก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง กิเลสก็เป็นนามธรรม ธรรมก็เป็นนามธรรม กิเลสเป็นนามธรรมเป็นข้าศึกศัตรูต่อสัตว์โลก ธรรมเป็นนามธรรมเป็นเครื่องกันทางต้านทานกันไว้ ๆ ตลอดมา จึงพอเป็นพอไปกัน ไม่ได้ฉิบหายแหลกไปเสียทีเดียวเลย ถ้ามีแต่กิเลสแล้วแหลกหมดไม่มีความหมายเลย แต่นี้มีธรรมต้านทานเอาไว้

ก็เหมือนอย่างที่เราเข้าโรงพยาบาล ผู้หายออกมาก็หาย ผู้ตายก็ยอมรับว่าตาย แต่ผู้หายก็หายออกมาได้ ถ้าไม่มีหมอไม่มียาเลยนั้น เข้าไปมีแต่ตายเท่านั้น ที่จะฟื้นรู้สึกว่ามีน้อยมาก มันไม่มีแหละ นอกจากเป็นหวัดเป็นไออย่างนี้ ตั้งแต่หมาไอ้บูก็เราก็จามก็ไอ นี่ไม่ว่านะ โรคที่ควรแยกกับหมอที่จะต้องรักษากัน คือโรคของสัตว์โลก อันนี้โรคภายในจิตใจได้แก่กิเลสตัณหา นี่เป็นโรครุนแรงไม่ใช่โรคหวัดนะ อันนี้ถ้าไม่มีหมอไม่มียาแล้ว มีแต่ตายด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีวันฟื้นได้เลย โรคประเภทนี้ต้องอาศัยหมออาศัยยา ไม่มีหมอไม่มียาให้มันหายเฉย ๆ มันไม่หายโรคประเภทนี้นะ ต้องหายด้วยหมอด้วยยา

ถ้าเป็นโรคที่รุนแรงไม่ยอมฟังหมอฟังยาเลย นี่ก็โรคทะเล เรียกว่าหามโลงผีไปพร้อมเลย จะเข้าโรงพยาบาลก็ผ่านออกทางนั้นเข้าโลงผี กุสลา ธมฺมา ใ้เปรตใ้ผีตัวนี้ กินบ้านกินเมืองมาก ๆ นี่ ตายแล้วมันไปไหน มันจะไปไหน มันก็ลงนรกนั่นแหละ เคยได้ยินที่ไหนในคัมภีร์ไหนบอกว่า พวกที่สร้างบาปสร้างกรรมมาก ๆ นี้ไปสวรรค์ ไปนิพพาน ไม่เคยมีพระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสไว้ละ เราก็นำมาพูดตามแบบพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้

มีแต่คนทำดีทั้งนั้นไปสวรรค์นิพพานได้ นอกนั้นไม่มี แล้วผู้ชอบสร้างบาปสร้างกรรมไปสวรรค์นิพพานยิ่งแล้วเลย ไม่มี เรียกว่าเม็ดหินเม็ดทรายก็ไม่มีจะว่าไง มันจะไปไหนก็ต้องบอกว่า มันก็ไปอย่างนั้นชี้ตามคำพระพุทธเจ้าสอนชี่ นี่เรื่องของกิเลสมันมีมาก ๆ แล้วมันเอาให้เจ้าของไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยนะ จิตใจมันพุ่งเพื่อ มันใสออกไปเพื่อโลก เพื่อจะให้ได้อย่างใจ ๆ เรื่อย ให้ได้อย่างใจ พอตายลงไปนี่ผิงเลย นั่นได้อย่างใจใหม่ อันนั้นใจต้องการใหม่ ไม่ได้ต้องการ แต่มันเป็นยังงผลของมันที่ทำชั่ว เอนเอียงกับใครใหม่ความชั่ว เห็นใหม่ว่าจั้นเลย

นี่เราพูดเราพูดด้วยความสลดสังเวช เราปฏิบัติธรรมมาเป็นเวลาตั้ง ๖๐ ปีมาแล้วนะ เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี เอ้า พูดให้มันชัดอย่างนี้ มาเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะมันจวนจะตายแล้วนี่เรา เปิดให้ฟังนี้ไม่ได้เปิดด้วยความโอ้อวด แม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มี มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ ที่แสดงออกมา จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ฟังหรือไม่ฟัง หูเราเป็นหูประเภทใดถามหูเราอีกซิ ถามใจเราอีก ธรรมนี้เป็นประเภทเลิศทั้งนั้นแหละ แล้วหูเราเป็นหูประเภทใดเอาไปวัดกันดูซิ ถ้ามันพอจะฟังจะเหวี่ยงจะพอเข้ากันได้ ให้ฟังแล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ ให้รีบแก้ไขตัดแปลงตัวเองถ้าไม่ยอมจมสด ๆ ร้อน ๆ นี้ นะ

จมแน่ ๆ นะ พวกที่เก่ง ๆ อยู่ที่นี่มันจมอยู่ภายในใจนั้นแล้ว เป็นฟืนเป็นไฟทั้งวันทั้งคืน บางคืนนอนไม่หลับพวกนี้นะ เอ้า พูดให้มันชัด ๆ อย่างนี้ ธรรมนี้ปิดบังที่ไหน มันจ้ำอยู่ตลอดเวลา นี้ ใครจะทุกข์มากกว่าพวกนี้ พวกที่โลภมาก ๆ อวดอำนาจวาสนา อวดว่าดี มันไม่มีอะไรจะดี แต่มาอวดว่าดีว่าดีว่าเก่งกล้าสามารถยิ่งกว่าโลก พวกนี้ละพวกไฟเผาหัวอกมันตลอดเวลา บางคืนนอนไม่หลับมันจะตาย ละเมอเพื่อฝันไปอย่างนั้น นี่มันบอกแล้วกลางของนรกอเวจีมันบอกอยู่แล้ว มันยังไม่ยอมฟังเสียง ยังสั่งสมหาพินหาไฟมาเผาเข้าไปอีก เอาให้มันได้สมใจ ความสมใจเวลาลงไปแล้วมันสมใจใหม่ละ นั้น อันนี้ที่น่าสลดสังเวชมากนะ

เราได้ปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถ เรื่องบาปเรื่องบุญเรายอมรับทันที ตายก็ตายไปเลย ที่ว่าบาปไม่มีบุญไม่มี เรารับไม่ได้ว่านั่นเลย มีแต่บาปมีบุญมีตลอด กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบ ใครจะเอาคอไปตัด มีห้าคอให้ตัด แต่เรื่องที่จะปฏิเสธบาปบุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี นี่เราปฏิเสธไม่ได้เลย เราตายไปเลยทีเดียวเราไม่เสียชีวิต เพราะความสัตย์ความจริงที่เห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้มันประจักษ์ ๆ อยู่แล้ว จะปฏิเสธได้ยังไง พระพุทธเจ้าประจักษ์ทั้งนั้นที่มาสอนโลก มาหลอกโลกเมื่อไร เมื่อปฏิบัติตามธรรม พระพุทธเจ้าแล้วจะไม่รู้ตรงที่สอนไว้จะไปรู้ตรงไหน เมื่อรู้แล้วจะปฏิเสธกันได้อย่างไร

อย่างพวกเรานั่งอยู่บนศาลาเวลานี้ เป็นยังไงคนมีมากมีน้อยมองเห็นกันอยู่ที่นี่ ปฏิเสธกันได้ไหมว่าศาลาหลังนี้ไม่มีคน ปฏิเสธได้ไหม นี่มันก็เห็นชัด ๆ อยู่ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าทั้งหลายตาในท่านไม่ได้ตาฝ้าตาฟางตาบอดหูหนวกอย่างตาพวกเรา ตาพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่ได้เป็นเหมือนตาเรา ตานอกอย่างนี้ก็มี ตาเหมือนเรานี้ก็เห็นทางรูป ทางเสียง ทางกลิ่น ทางรสอะไร สัมผัสสัมพันธในพระชั้นธของท่าน ท่านก็รู้จักทราบเหมือนเรา แต่สิ่งที่เราไม่รู้เลยคือ พระญาณหยั่งทราบ ๆ ในจิตที่สว่างกระจ่างแจ้งของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ นี่ละหยั่งทราบอย่างนี้เราไม่เห็น

ท่านเห็นหมด พูดถึงเรื่องเปรตเรื่องผีนรกสวรรค์เหล่านี้ ท่านไม่ได้เอาตาเนื้อมาพูดนี่นะ ท่านเอาตาใจมาพูด ตาศาสนาเป็นตาใจ ตาสว่างกระจ่างแจ่มมาสอนโลกนี่นะ ท่านไม่ได้เอาตาบอดหูหนวกมาสอนพวกเรา สอนพวกเราสอนตัวเองก็ไม่ได้จะว่าไง นี่ตาพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้เหมือนตาพวกเรา นี่ละเป็นศาสดาเอกของโลก ธรรมนี้แลเป็นเครื่องต้านทานกันไว้ให้พอเป็นสัตว์เป็นบุคคลอยู่บ้าง ไม่จมเสียอย่างไม่มีความหมายเลย นี่ก็เพราะมีธรรมเป็นเครื่องต้านทานกัน มีมาตั้งกัปตั้งกัลป์

กิเลสเป็นนามธรรม ธรรมก็เป็นนามธรรม เป็นเครื่องต้านทานกัน เหมือนกับโรคภัยกับหมอกแก้ไขกัน หมอกก็คือพระพุทธเจ้า ยาก็คือธรรมโอสถนนั้นเอง เอามาแก้โรคภัย โรคภัยคือกิเลส โรคอันสำคัญมากคือตัวกิเลส โรคเรื้อรังตั้งกัปตั้งกัลป์ ตายเกิดไม่มีวันสิ้นสุด ถ้าไม่มียากับหมอเข้าไปแก้ไขแล้วไม่มีวันสิ้นสุดและเบาบางลงได้บ้างเลย ให้พากันฟังนะพี่น้องทั้งหลาย

เราสอนโลกเราสอนอย่างสุดเหวี่ยงจริง ๆ นะ เราไม่ได้มาสอนตำหนิติเตียนผู้ใดด้วยโทษด้วยกรรมแบบกิเลสค้นหาเคียดแค้นให้กันเราไม่มี ผิดก็บอกว่าผิดตามที่มันผิด แต่ไม่ไปเกาะไปติดกับมัน ไม่ไปตีใจเสียใจกับมัน ไม่ไปยึดไปเกาะมัน สอนตามเรื่องตามราว เป็นยังไงก็ให้ปฏิบัติตามนั้น ถ้าเราเป็นลูกศิษย์มีครูหาที่ยึดที่เกาะ อันใดเป็นที่ยึดที่เกาะให้รีบเกาะ เรายังมีชีวิตอยู่ให้รีบเกาะเสียตั้งแต่บัดนี้ ตายแล้วถึงนิมิตต์พระมา กุสลา ธมฺมา ถ้ามานิมิตต์หลวงตานี้ฟาดหน้าผากมันทันที เวลากูสอนสูงจนจะตาย สู้ยังไม่สอนหรือ กูมีแต่จะโดดลง แค่ ๙๐ กูโดดลงแล้วเหมือนหลวงตาคุณ กูไม่ไปแหละถึง ๑๔๐ กับสุนั้นนะ พวกกูพวก ๑๔๐-๑๖๐ กูไม่ไปด้วยแหละ กูโดดลงตั้งแต่ ๙๐ จะว่าไง จะนิมิตต์กูไป กุสลา หาอะไร กุลงตั้งแต่ ๙๐ นั้น กุสลากูจะไปตามสูได้ยังไง สูไปสูสูก็ไปสูสู ก็จะทำอย่างนั้นเป็นหลวงตาบัว เข้าใจไหมละ

นี่จึงบอกไว้ละ หลวงตาบัวดีไม่ดีจะไม่ถึง ๙๐ แค่ ๘๕ อาจจะต้องตกก่อนหลวงพ่อคุณแล้ว พวกนี้ ๑๖๐-๑๗๐ สูเก่งสูไปนะ พวกอยู่ที่ถ้ำถุนศาลาสูเก่งให้สูไป กูไม่เก่งกูจะลงแต่ ๘๕ เข้าใจไหม สูเหยียบคันเร่งไป เร่งลงนรกอเวจีนะ สูอย่าเก่งกว่าพระพุทธเจ้า ถ้าเก่งกว่าพระพุทธเจ้าจะจมกันทั้งนั้น ๆ เลยไม่มีใครฟื้น ถ้าใครมีหุมีตาคิดบ้างสมความเป็นมนุษย์และลูกชาวพุทธแล้ว ให้รีบแก้ไขตัดแปลงตนเองเสียตั้งแต่บัดนี้ แก้ได้เวลานี้ยังมีชีวิตอยู่ ถ้าตายแล้วไม่มีความหมาย

อย่าอวดนะ อวดพระพุทธเจ้า ศาสนาเป็นเอก ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าศาสนา ในสามแดนโลกธาตุนี้ธรรมเท่านั้นเป็นของเลิศ พระพุทธเจ้านำธรรมออกมาสอนโลก จึงเป็นธรรมอันเลิศ ศาสดาองค์เอกองค์เลิศมาสอนพวกเรา ทำไมพวกเราจะเลวสุดยอดเที่ยวเหวอ เข้ากันไม่ได้บ้างเหวอกับธรรมพระพุทธเจ้า ให้พากันพิจารณาพิจารณานะ เอา

ละพูดเท่านั้น พูดไปพูดมาเหนื่อยแล้วว่าจะไม่พูดมันก็หากได้พูดอยู่อย่างนี้แหละ ก็สู้
 ๆ ตั้ง ๘๕-๙๐-๑๕๐-๑๖๐ หลวงพ่อคุณมาจนได้นั้นแหละ เป็นยังไงหลวงพ่อกุณ เป็น
 คดีดีใหม่ โส้ เข้าทำดีนะหลวงพ่อกุณ เป็นคดีดี เราจึงนำเอามาเป็นคดีเสมอผู้แต่่าพูด
 เก่ง

โท ให้ได้เห็นดูซินะ สลบนะว่าไง ว่านรกมีหรือไม่มี เอาจูงแขนไปดู เป็นยังไง
 โอ้ย สลบลายนะ ที่แรกมันกล้าหาญบอกไม่มี มันจะลบหมดเลย พอจูงแขนไป ไม่มีจริง
 ๆ เหรอ จูงแขนไปดู ๆ พอจำเท่านั้นละ โธ ทันทึ สลบไปเลย ที่มานี้ ให้ทำบาปนะไม่ทำ
 บาปจะฆ่านะ ฆ่าตายเลย ขนาดนั้นนะ คือขีดขนาดไหน ที่จะให้ไปทำอีก ไม่ได้แล้ว ไป
 เห็นแล้วนี่ นั่น นี่ละขนาดนั้นละ พระพุทธเจ้าสอนโลกเด็ดขนาดนั้นนะ เราย่ามาฟัง
 แบบที่ว่า กูไม่กลัว ๆ นะ ถ้าไปฟาด ๑๖๐ แล้วไปลงคลอง หลวงตาคุณไม่ไปรับรองนะ
 เข้าใจไหม

หลวงตาคุณคือพระพุทธเจ้านั้นแหละ หลวงตาคุณท่านจะปล่อยเลย ท่านก็จะ
 บอกว่า กูตถาคตลงตั้งแต่ ๓๕ โนน สู้ยังเหยียบ ๑๙๐ ได้อยู่เหรอ สู้อยากตายพากันไป
 หมดโคตรสนุนะจะว่างั้น พระพุทธเจ้าท่านกระโดดลงไปแล้วตั้งแต่ ๓๕ หลวงตาบ๊วยยังบิน
 ไปอีก ๘๕ ว่าเก่งกว่าพระพุทธเจ้า แต่มันเร็วกว่าพระพุทธเจ้ารู้ไหมละ พระพุทธเจ้าตั้ง
 ไม่ขึ้นเรายังไปตั้งอยู่ เราอดเก่งกว่าพระพุทธเจ้าซิ เข้าใจไหม ฟาดถึง ๘๕ เอาละ ให้
 พร เตี้ยวมันจะ ๙๐ เข้าไปละ...

เทศน์วันนี้มันเท่าไร ดูจะพอ ๆ กับทุกวันละมัง มันเดือนนี้ะนี่ที่หยุด มัน
 เดือนข้างใน พอพูดไป ๆ ยิ่งพูดเร่งเท่าไรมันสะท้อน ๆ กลับเข้ามา เตี้ยวันนี้ก็ยุบยิบ ๆ
 พอยุบยิบ ๆ ก็หยุดทันที มันเดือนแล้ว โรคหัวใจเดือนแล้ว

มาจากวัดไหน

วัดป่าบ้านศาลา

วัดป่าบ้านศาลา น้อมถวายทองคำทั้งหมด ๘ บาท พร้อมปัจจัย ๓,๒๕๐ บาท
 อนุโมทนาทั่วหน้ากันนะ วัดศาลาอยู่อำเภอไหน จังหวัดอะไร

อำเภอหนองหาน ตำบลโพนงามศรีบม

เออ บ้านศาลานี้ เอาละพอใจ ๆ นี้อยู่ด้วยกันเหรอ เอาละไม่ต้องกราบอีกไปเลย
 ไหว้แล้วไปเลย เราได้ทองคำเราไม่เอาอะไรละ กราบไม่กราบเราก็ไม่เอา เราได้ทองคำ
 เราพอใจแล้ว กราบไม่กราบไม่เป็นไรไปเลย ยิ่งไปหาทองคำมาอีกยิ่งดีใหญ่เลย นี่ก็
 สอนทุกวันนะภาวนาเข้าใจไหมละ ให้ภาวนาอย่างที่สอนทุกวันนี้ อย่าพลาดจากนั้น นี่
 เป็นชีวิตตายตัว นอกนั้นเป็นอันตราย จำไว้ให้ดี ตรงไหนที่ท่านสอนไว้ให้อยู่ นั่น สมมุติ
 ว่ามันปลั่งมันผลอไป ก็ให้ป่วนเปียน ๆ อยู่ในวงคอก อย่าให้ออกนอกคอก ถ้าออก

นอกคอกแล้วตาย หามเชียงไม่ทัน หั่นหอมกระเทียมไม่ทัน เชียงก็หาไม่ทัน หั่นหอมกระเทียมไม่ทัน เตียมมันไปขึ้นทะเลหลวงก่อนลงทะเลหลวงก่อน เข้าใจไหมละ

ตั้งใจปฏิบัตินะ สอนอะไรสอนจริง ๆ เราสื่อสาร จะกลายเป็นโกโรโกโสไปไม่ได้ นะ นี่ก็เป็นขวดยาพุทธโธนะเข้าใจไหม อ้าว ก็พุทธโธ จริง ๆ เราให้พุทธโธแล้ว ไม่ใช่ขวดยาทะเลหลวง ยาพุทธโธ ๆ ธัมโม สังโฆ นี่เป็นอาจารย์เขาให้สอนกัน ให้ฟังเสียงนะ ให้ฟังเสียงกัน เข้าใจไหม เวลาเตือนอะไรแล้วให้ฟังเสียง ถ้าไม่ฟังไม่ได้นะ เข้าใจ เออ เออ ละ นี่จะให้อาจารย์ อาจารย์เป็นผู้ใหญ่ต้องให้ใหญ่กว่า เอ้า เออไป

หลวงตาเจ้าคะ มีอีกเรื่องหนึ่ง หลวงตាយ่าว่าหนูนะ เมื่อเข้าหนูนอน ลูกขึ้นมา แล้วนอนใหม่ฝันเห็นหลวงตาฉันข้าวอย่างนี้ เลยถามหลวงตาว่า ทำไมหนูภาวนาแล้วชอบลืม ลืมไปแล้วก็กลับมาภาวนาใหม่ หลวงตาเลยตอบว่า เพราะจิตวิญญาณเจ้าคะ

ก็พูดถูกแล้วนี่ คนหลับเขาเรียกว่า นอนตายเข้าใจไหม ถ้าก้าวขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง เขาเรียกว่า ตาย นี่เพราะจิตวิญญาณมันฝันมันเพื่อไปอย่างนั้นละ เข้าใจไหม ต่อไปนี้ให้เพื่อกับ พุทธโธนะ เท่านั้นละ ตีเข้ามา จิตวิญญาณจะออกไปข้างนอก ตีเข้ามาหาพุทธโธ เข้าใจไหม

พูดถึงเรื่องเมื่อเช้านี้ขบขันดี เรื่องไปบิณฑบาต ขบขันจะตายไป คือเขาอยู่บ้านใหญ่โน้น ที่นี้เขาย้ายบ้านเรือนมาเขาจะมาปลูกบ้านใหม่ เห็นว่าใกล้กับไร่กับนาเขา เขาฟังย้ายมา มาวางทัพสัมภาระที่เขาขนมาจากบ้านจากเรือน ทั้งอยู่สองฟากทาง เขามาตั้งทัพอยู่สองฟากทาง ที่เขาไปขอดูบาตรเรานะ แคร่เขาก็ยังไม่ได้ออกมา เขาก็ไปบิณฑบาตกับเขานั้นแหละ เขาออกมาประมาณสักสี่ห้าหลังคาเรือน เขาวางเป็นระยะ ๆ คือพวกนั้นวางนั้น เขาจะตั้งบ้านปลูกบ้านที่นั่น พวกนั้นวางนั้น เขาจะปลูกบ้านที่นั่น เขาวางเป็นระยะ ๆ ของเขา เขาก็บิณฑบาตสุดทัพเขานั้นแหละ เขาตั้งทัพอยู่นั้น

พอออกมาก็มีอีตาคนหนึ่ง แกอยู่สุดทางนี้ ทัพสัมภาระของแกก็เต็มอยู่ที่นี่ มาแกก็ปั๊บปั๊บ โหนบิณฑบาตได้อะไรบ้าง โหนขอดูบาตรหน่อย แกก็ปั๊บปั๊บมาเลย กล้าหาญดีอยู่นะน่าชมอยู่ ปั๊บปั๊บมาจับบาตร เราก็เลยตะแคงบาตร แกจับบาตรปั๊บก็ร้องไ้ก้เลย มันยังง้าย จะกินอะไรนี่ ข้าวสองสามปั้น ไม่มีอะไรติดมาเลย รีบสู รีบ ลูกหลานก็นั่งอยู่ตามนั้น รีบสู รีบ ไปหาอะไรมาตำพริกถวายท่านพอได้ฉันบ้างซิ มีแต่ข้าวเปล่า ๆ ผู้เฒ่าเองก็วิ่งวุ่นของแก เรียกคนนั้นเรียกคนนั้นมา คนนั้นได้นั้น คนนี้ได้พริก คนนั้นได้เกลือ คนนี้ก็ไหลปลาร้าตั้งอยู่ข้าง ๆ เขาฟังเอามาวางเขายังไม่ได้เอาไปไหนนี่นะ ปั๊บปั๊บ แกก็เอาทัพพีไปตักเอาน้ำปลาร้าดิบมาใส่ครกตำบั้งบั้ง ๆ เอ้าแรง สูแรง คือนิมนต์ให้เรา ยืนรอ นิมนต์รอเสียก่อนแก้ว เราที่ยืน มันอยู่ข้างก็เห็นอยู่ที่นี่ ไปตักเอาปลาร้าดิบมาตำไปกินเป็ก ๆ เราดูอยู่ เราก็เอาน้ำใจ เราเฉย

แกดำปู้ปู้ ๗ พอเสร็จแล้วก็ตักใส่ห่อปู้ปู้ ๗ แกถือมาเองนะ เราก็เปิดบาตร พอใส่แล้วแกก็ว่า มันต้องอย่างนี้ซิ มีแต่ข้าวเปล่า ๆ กินได้ยังไง แกดีใจมาก เรียกว่าดีใจมาก เรารู้แล้ว พอไปแล้วเราไม่เปิดเลยนะ คือห่อไว้ ก็มันเห็นอยู่นี่เข้าใจไหม ปลาร้าดิบ ท่านห้ามพระไม่ให้ฉันเนื้อดิบปลาดิบ ปลาร้าก็ปลาร้าดิบจะไปฉันได้ยังไง ก็เห็นอยู่นี่ พอแกห่อเรียบร้อยแล้วก็มาใส่บาตร เออ อย่างนี้มันค่อยยังชั่วหน่อย พุดอย่างคึกคักนะ พอไปถึงนั้นแล้ว เราก็เอาหมกนี้ออกไว้เสียไม่เปิด ก็เห็นอยู่แล้วจะเปิดหาอะไร เราจึงไม่ลืม แต่นี้เราเอาน้ำใจนะ แกดีใจมากกับเรา เราก็พอใจกับแกเหมือนกัน พอใจกับความดีใจของแก พอใส่บาตร เอ้อ ต้องอย่างนี้ซิมันก็ค่อยยังชั่วหน่อย

(พุดกับลูกหลาน) วันหลังมึงอย่าไปหาตาปลาร้าดิบมาให้ช้อยเด็ด ให้รับมาบอก เอ้อ มันต้องอย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ช้อยจะบ่เป็นเหมือนผู้เฒ่านี้ ช้อยจะเอาอันนี้ไล่ตีหลงทิศไปเลยเข้าใจไหม ครันผู้เฒ่าช้อยบ่ตี ผู้เฒ่ามาใส่บาตรเราก็ไปเลย เราเฉย ถ้าแกนี้บ่ได้นะเข้าใจไหม จะเอามันหลงทิศไปเลย มันยิ่งกว่าต่อไล่ต๋อยมันพวกนี้

ครบทุกแบบนั้นละ แต่นี้เรามาพุดเรื่องเอกเทศเท่านั้นนะ กรรณฐานก็ครบทุกแบบ พ่อแม่ครูจารย์ยิ่งแล้ว อู๊ย สมบุกสมบันไม่มีใครเกินพ่อแม่ครูจารย์มัน เรียกว่าเรื่องเหล่านี้ทุกซ์แสนสาหัสสะพ่อแม่ครูจารย์มัน เพราะแต่ก่อนกรรณฐานไม่มี มีแต่ท่านไปที่ไหนเขาตื่นกัน กรรณฐานไม่ค่อยมีแต่ก่อน ท่านทุกซ์ลำบากมากทีเดียว นั้นละท่านได้ธรรมมาแจกพวกเราเห็นไหมละ พ่อแม่ครูจารย์มันนี่เป็นเอกในสมัยปัจจุบัน พุดถึงเรื่องความพากเพียรนี้ก็สมบุกสมบัน ความทุกซ์ความทรมานนี้ไม่มีใครเกินท่าน ท่านทุกซ์แสนสาหัสทีเดียว ท่านจึงมาเป็นอาจารย์ของพวกเรา

เวลานี้ชื่อกระเทือนทั่วประเทศไทย เวลาท่านล่องไปแล้ว ชื่อเสียงท่านค่อยกระเทือนตามหลังไปนะ แต่ท่านก็ไม่เอาอะไรแหละ ท่านพอทุกอย่างแล้ว นี่ก็เพราะความลำบากลำบากทนเอาว่างั้นเถอะ ลำบากขนาดไหนทนเอา ไม่ถอย ไร่เรามันขี้ปะตั่ว ถ้าเทียบเรื่องความลำบากลำบากแต่ก่อน คือไปที่ไหนเขาก็รู้กรรณฐานทุกวันนี้ละ เราไปเขารู้ว่าเป็นกรรณฐาน เขาก็ใส่ให้ คิดดูไม่เห็นมีอะไรเขาก็ยังร้อง โก๊ก โอ๊ย ไม่มีอะไรจะฉันเลยทำงันี้ เขายังวิ่งไปหามา แต่ก่อนไม่มีท่านว่า มีแต่เขาพุดแล้วท่านเอามาเล่าให้ฟัง พระธรรมกรรณฐานท่านฉันแต่ถั่วแตง่า ท่านไม่ฉันเนื้อฉันปลา เขาพุดกัน ที่นี้เวลาเขาไม่ถั่วมีงาเขาก็มีแต่ข้าวเปล่า ๆ ใส่บาตรให้ละซี เพราะเขาบอกกันว่าท่านไม่ฉันเนื้อฉันปลา ท่านฉันแต่ถั่วแตง่า เมื่อเขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็เอาแต่ข้าวเปล่า ๆ ใส่ให้

ก็กินไปเรื่อยอย่างงั้นแหละ ท่านว่า ท่านมาเล่าให้ฟังนะ ท่านเล่า เล่าขบขันนะ ท่านเล่าแบบเวลาพุดผ่านไป ท่านก็พุดธรรมดา ธรรมดา เฉยไป พระธรรมกรรณฐานท่านไม่ฉันเนื้อฉันปลา ท่านฉันแต่ถั่วแตง่า ที่นี้เมื่อเขาไม่มีถั่วมีงาแล้วเขาก็มีแต่ข้าว

เปล่า ๆ เขาก็เอาข้าวเปล่า ๆ เราก็ฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ ไปอย่างนั้นแหละท่านว่า พุด
ขบขันดี ท่านเล่าให้ฟัง เอาเล็ก ๆ ๆ ๙ โมงกว่าแล้ว ว่าจะไม่ให้สายมันก็สายจนได้
แหละ

หลวงตาหนูมาจากอเมริกาคะ มาจากรัฐเท็กซัสคะ

มาจากอเมริกาแล้วมีอะไรบ้างว่ามาซิ

มากราบ ได้ดูวิดีโอของหลวงตาแล้วฟังเทปหลวงตา

วิดีโอว่าไงละ แสดงว่าไง

แสดงถึงความเป็นอยู่ของหลวงตาคะ หลวงตาอยู่แบบง่าย ๆ ตามธรรมชาติ

เอาละเท่านั้นพอ ไม่พุดมากละ ไปละ ๆ นะ เรายังดีนะวันนี้ยังอนุโลม ถ้า
ธรรมดาเราจะดูลั่นเลย เพราะอะไรเราถึงดูลั่น ก็มาจากอเมริกาทั้งเมืองทั้งประเทศ
ดอลลาร์ ดอลลาร์หนึ่งก็ไม่ได้เอามาฝากเราเลย แหมเราโมโหมากนะ เพราะฉะนั้นเราถึงทน
เอา โมโหก็ทนเอา ไปละ ก็เราทน เราก็บอกว่าเราทนซิ เราทนเอา นี่เราก็จะทนไปนะ
ไม่ใช่ธรรมดา เราทนตลอดวันนี้ วันนี้คงจะทนทั้งวัน อะไรอีกละ เอาอะไรมาให้อีกละ

เงินดอลลาร์คะ

เงินดอลลาร์ ไซ้ จะเอาเงินดอลลาร์มาบรรเทาความทนหรือ

อยู่ที่โน่นก็ถวายผ่านธนาคารมาคะ

ผ่านธนาคารมา เออ อันนี้เวลานี้เราไม่ได้ทนที่เขาฝากธนาคารนั้นนะ เราทนตรง
ที่มาหากันแล้วไม่ได้สักดอลลาร์ต่างหาก เอาอีก ไซ้ ได้มากอยู่นะ เอาละที่นี้หายทนเราจะ
ไปด้วยความเบิกบาน เราจะไปด้วยความเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส หลวงตายิ้มแย้มไป
ละนะ เอาละพอ หลวงตาพอใจจะไปละที่นี้ เหนื่อยเขาก็เหนื่อยทนเอา เพราะเราได้
ดอลลาร์แล้ววันนี้ เราทนเอาได้ ทนสบายวันนี้ไปได้สบายเลย ไปละนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทนต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd